

280251

Amicul Tinerimii

Anul I.

București, 1933.

No. 1.

Fot. Meerkämper, Davos

Apus de soare.

Răspunsul Luminii

de

Ion Dinescu.

In lume s'a pornit odată ceartă,
Cum n'a fost dat să fie pe pământ,
Nu vă mirați, ea nici pe zei nu iartă,
Și nici n'așteaptă vreme rea sau vânt.

S'a răsvrătit imensul întuneric:
„Ce caută'n împărăția lui,
Știrbînd mereu decorul său feeric
Lumina, când stăpâna vremii nu-i?“

Și-a găsit acolo'n vechi isvoade
Că peste tot a fost cândva stăpân,
S'au grămădit în jurul lui noroade
Că frunzele ce toamna'n drum rămân.

Intr'un prisos de ne'mpăcată ură
Toți fii umbrei hotărîră'n cor,
Cu vârf că s'a 'mplinit orice măsură
Și nu mai vor lumină 'n țara lor.

Câțiva, de-o parte, 'nmărmuriți de spațimă,
Dar oțeliți, cu suflet de eroi,
Văzând cum gloata ne'nterupt defaimă
Cercară s'o întoarne înapoi:

„Voi nu veți fi stăpâni vreodată'n lume,
„Iar dacă noaptea va învinge-acum,
„Vieață nu va fi și-al vostru nume
„Cu tot ce e vă veți prefăce 'n scrum..

„Priviți surâsul florilor în luncă,
„Sau verdele covor ce 'mbracă tina,
„Strigați în cor când noaptea văl aruncă,
„Nimic mai dulce nu-i decât lumina“.

Dar orice strigăt răsuna 'n pustie,
Ei nici un rod de suflet n'au adus,
Pe cel pierdut vieața nu-l îmbie,
Și nici nu 'ndreaptă el privirea 'n sus..

Atunci au căutat către lumină,
Puțini la număr, plini însă de-avânt,
Prisos de lacrimi i-au adus să vină,
Să lumineze trudnicul pământ.

Ci 'n vremea când se 'mparte aurora
Chemând la vieață orice suflet viu,
„Sosesc“, lumina spuse tuturoră,
„Cât timp voi mai avea un singur fiu“..

AMICUL

Cu câtă măiestrie a orânduit bunul Dumnezeu totul în natură! O armonie desăvârșită se observează la fiecare pas. Totul în această natură creată de mâna lui Dumnezeu, arată o unire și o desăvârșire sublimă ce stă la baza oricărui lucru.

Nimica nu se găsește independent; fiecare firicel de iarbă, insecta cea mai mică, totul, absolut totul este în funcție de altul. Aceasta este o lege pe care Dumnezeu a pus-o încă dela crearea lumii, lege ce luată în seamă aduce atâtea bucurii.

Urmând această lege a sociabilității, a întovărășirii celei bune, oamenii pot înfăptui lucruri mărețe. Vechiul cuvânt românesc:

*„Unde-i unul nu-i putere
La nevoi și la durere;
Unde's doi puterea crește
Și dușmanul nu sporește“*

se adeverește pe zi ce trece tot mai mult.

Se zice că odată un bătrân țaran se afla pe patul de moarte. Dându-și bine seama că i se apropie sfârșitul zilelor, chemă la sine pe cei trei feciori ai săi, și-i trimise să strângă un mănuchiul de nuiele.

Feciorii, învățați să asculte imediat de vorbele tatălui lor, deși li se părea fără rost această treabă la cari erau trimise, se grăbiră să împlinească și această dorință a bătrânului lor tată, bine știind că orice le punea el să facă era pornit din îndelungă chibzuială.

Așa dar, după ce feciorii strânseseră un mănuchiul deștăl de mare de nuiele și-l legară bine, se întoarseră la tatăl lor. Acesta, chemându-l mai aproape de sine, le zise: „Iubiții mei feciori! Iată că zilele îmi sunt ca și numărate. Dar mai înainte de a mă despărți de voi, am ținut să vă am lângă mine spre a vă spune câteva cuvinte. După cum bine știți, bani nu am ca să vă las, însă dacă-mi veți asculta sfatul, atunci veți

putea răzbi cu bine prin greul vieții. Dar înainte de a vă spune eu cele ce doresc, încercați să rupeți acest mănuchiul de nuiele“.

Imediat, cei trei feciori, rând pe rând s'au străduit să rupă mănuchiul, dar cazna lor le-a fost zadarnică. Atunci părintele lor, luându-le mănuchiul de nuiele, îl desfăcu, și rupând a parte fiecare nuia, le zise:

„Iubiții mei feciori, luați seama cum eu un bătrân cu mult mai puține puteri decât voi am putut rupe acest mănuchiul de nuiele, și învățați de aci că atâta timp cât veți sta într'o strânsă unire, partea voastră nu va fi decât bucurie, fericire și prosperitate în totul; dar îndată ce vă veți răslefi fiecare în câte o parte, atunci ușor va fi oricui să vă nimicească“.

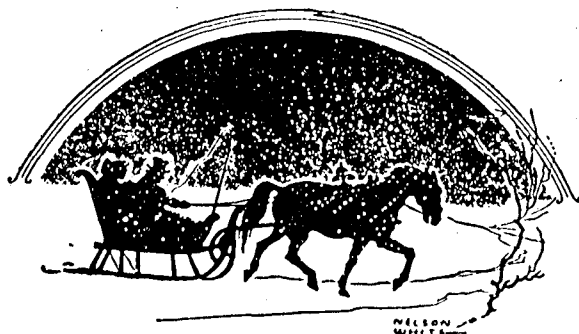
Și în adevăr, în unire stă puterea; însă partea principală este de ce natură este unirea aceasta, din ce elemente este formată, căci nu orice tovărășie duce la izbândă.

„Amicul Tinerimii“ este revista care-și propune a împlini această lucrare de a fi un sfătuitor bun și priceput al tinerilor, unindu-i pe toți într'un singur mănuchiul legat cu firele de aur ale iubirii lui Isus, ca astfel neputând fi de nimeni și de nimica zdrobiți, să poată duce la împlinire opera măreață la care a chemat Dumnezeu, în mod deosebit, pe tineri.

Această revistă dorim a fi oricărui îns un adevărat amic cu care în adevăr orice tânăr să se poată înțelege, și care să dea la timp cele de nevoie. Prin cele scrise în această revistă să căutăm să vedem pe marele Amic al tinerimii, pe Isus Hristos, cu care unindu-ne vom fi siguri că biruința va fi de partea noastră.

Fie ca „Amicul Tinerimii“ să devină cu adevărat un amic al cărui sfaturi și îndrumări să folosească oricui pe calea vieții.

V. Florescu.

Când un amic îți cere un împrumut bănesc e ca și cum ar renunța la prietenia ta.— Lupina.

Caractere pentru veșnicie

Mă interesează în mod deosebit tineretul, și doresc din toată inima să-l văd luptându-se spre a ajunge la adevărate caractere de creștini, căutând ca prin studiu potrivit și prin rugăciune stăruitoare să dobândească acea educație de mare preț spre a putea fi demni să ia parte în lucrarea lui Dumnezeu. Doresc să-i văd ajutându-se între ei, ca să poată atinge o treaptă mai înaltă în etperiența lor de creștini.

Hristos veni spre a învăța pe oameni calea mântuirii, și El a netezit atât de mult această cale, încât și un copil poate merge pe ea. El îndeamnă pe ucenicii Săi să caute a cunoaște pe Domnul; și dacă zilnic ei vor urma îndrumărilor Sale, vor înțelege îndată că lucrarea Sa este pregătită ca și venirea dimineții.

Se poate că de multe ori ați stat și ați privit răsăritul soarelui, și cum încet încet zorile se răspândesc pe pământ și cer. Puțin câte puțin aceste zori ale dimineții cresc tot mai mult, până ce apare soarele; apoi lumina devine mereu tot mai puternică și mai limpede, până ce se ajunge la măreția strălucirii din miezul zilei. Aceasta este o minunată ilustrație a lucrării pe care Dumnezeu dorește să o facă pentru copiii Săi în vederea desăvârșirii experienței lor de creștini. Pășind zilnic în lumina trimeasă de El nouă, și ascultând de bună voie de toate cerințele Sale, experiența noastră crește și se lărgeste până ce noi ajungem la statura bărbatului și femeiei desăvârșite în Isus Hristos.

Tinerii ar trebui să țină înaintea ochilor lor calea pe care a umblat Hristos. La fiecare pas era ceva de învins. Hristos nu a venit pe pământ ca rege, să stăpânească neamurile. El a venit ca unul din cei mai umili oameni, spre a fi ispitit, și a birui ispita, și ca noi, pe cât vom putea, urmându-L, să ajungem a cunoaște pe Dumnezeu-Tatăl. Studiind eu de-a-mănuntul vicia Sa, vom ajunge să înțelegem, cât de mult vrea să facă Dumnezeu prin El pentru binele nostru. Și vom mai ajunge să înțelegem, că oricât de mari ar fi încercările noastre, ele nicicând nu vor putea întrece ceea ce a suferit Hristos pentru ca noi să putem cunoaște calea, adevărul și vicia. Printr'o

vieță conformă pildei dată de El, noi arătăm că recunoaștem și apreciem sacrificiul pe care El l-a făcut pentru noi.

Tineretul a fost răscumpărat cu un preț infinit de mare, cu însuși sângele Fiului lui Dumnezeu. Gândiți-vă la sacrificiul făcut de Tatăl prin îngăduirea ca Fiul Său să facă acest sacrificiu. Gândiți-vă ce a lăsat Hristos când a părăsit curțile cerești și tronul regesc de acolo, spre a-Și da vicia ca o jertfă continuă pentru oameni. El a suferit defaima și înjosirea. El a purtat toată batjocura și insulta pe care oamenii nelegiuți au aruncat-o asupra Lui. Și când lucrarea Lui pământească s'a sfârșit, El suferi moartea pe cruce. Gândiți-vă la suferințele Lui pe cruce, cuiele bătute în mâinile și picioarele Lui, batjocura și ocara din partea celor pe care El venise să-i mântuiască, cum și la ascunderea feței Tatălui Său. Dar numai prin toate acestea s'a putut ca Hristos să ne dea posibilitatea, nouă tuturor, să ajungem la o vicia asemenea vieții lui Dumnezeu.

UN PRIETEN CREDINCIOS.

Când Hristos S'a înălțat la Tatăl, El nu a lăsat pe ucenicii Săi fără ajutor. Spiritul Sfânt, ca reprezentantul Său, și îngerii cerului, ca spirite slujitoare, au fost trimiși să ajute pe acei cari luptă împotriva dușmanilor superiori lor, lupta cea bună a credinței. Continu să ne amintim că Isus este ajutorul nostru. Nimeni altul nu înțelege așa de bine ca El anumitele părți ale caracterului nostru. El veghează asupra noastră, și dacă ne lăsăm călăuziți de El, El va face să fim înconjurați de influențe spre bine, cari ne vor face în stare a împlini toată voia Lui cu noi.

În vicia aceasta noi trebuie să ne pregătim pentru vicia viitoare. În curând va avea loc o mare trecere în revistă, și atunci fiecare suflet care pretinde a căuta ajungerea la un caracter creștin, va trebui să treacă proba pusă de Dumnezeu: Ai dat un asemenea exemplu încât alții urmându-l să poată fi mântuiți? Ai veghiat asupra sufletelor, ca și unul care odată trebuie să dea socoteală de acest lucru? Oștile cerești sunt interesate în ce privește tineretul;

și ele doresc din toată inima ca noi să trecem această probă, și ca nouă să ne fie adresate aceste cuvinte: „Bine, rob bun și credincios; intră în bucuria stăpânului tău“.

Fie, ca tineretul să-și amintească de datarea pe care o are, de a-și forma caractere pentru veșnicie, și că Dumnezeu cere dela ei să facă tot ce pot mai bine. Fie, ca acei cu experiență mai multă, să vegheze asupra celor mai

tineri; și atunci când îi văd ispitiți, să-i ia de o parte, și să se roage cu ei și pentru ei. Dumnezeu va vedea din partea noastră o recunoaștere a marelui sacrificiu făcut de Hristos pentru noi, dacă noi vom arăta un interes în salvarea acelor pe care El a venit să-i salveze. Dacă tineretul va căuta pe Hristos, atunci El va face rodnice eforturile lor“. E. G. White. „Messages to young people“, pp. 15. 16.

Necesitatea unei bune pregătiri.

Ce să fac? Nu am nici un gust pentru studiu. Lucrul acesta este atât de greu; și pe lângă aceasta oare este așa de folositor? Sunt atât de mulți inși cari au izbutit fără osteneală. De asemenea iată și criza, iar timpurile sunt grele. Mai bine să caut vreun serviciu cât de simplu care să-mi permită să trăiesc.

Ar fi foarte plăcut să trăiești fără nici o grijă. Acesta este visul fiecăruia. Dar din nefericire aceasta este aproape cu neputință. În general, viața este cu atât mai grea cu cât pregătirea a fost mai puțin bună. Dacă cineva a avut ocazia să-și facă vreun locșor bun sub soare, și aceasta fără osteneală, nu este zis că și cu voi va fi la fel. Condițiile favorabile cari au ajutat vecinului vostru nicidecum nu vor reveni și la voi ca ceva necesar. Și în afară de aceasta, nu este de ajuns a izbuti doar odată, ci succesul trebuie menținut. Am cunoscut unele persoane cari au făcut începuturi frumoase în carierele lor, și căroră viitorul părea că le surâde, și cari se arătau a fi mai pe sus de orice greutate. Dar chiar aceste persoane au avut de întâmpinat unele obstacole care le-a nimicit într-o clipă, cu desăvârșire. Succesul lor a fost trecător. De ce nu a fost el durabil? Fără îndoială, lipsea o temelie tare. Acele persoane au făcut experiența omului care și-a clădit casa pe nisip cum și aceea a seminței care a încolțit într'un loc pietros. Când a venit furtuna, casa s'a prăbușit; când a venit seceta, planta s'a uscat. Deci este de nevoie asigurarea unui succes constant.

Sunt mai multe categorii de succese; acela care este grabnic, dar trecător; acela care este rapid și durabil, și acela care este încet dar

care rămâne continuu. Primul fel de succes este cel mai des, dar nu formează succesul pe care-l doresc cuiva; succesul de categoria a doua este rar, chiar așa de rar încât nici nu ar trebui să-l mai luăm în considerație; succesul celei de a treia categorii este cel spre care ar trebui să năzuim. Acest succes se găsește printr'o pregătire asiduă, printr'o muncă stăruitoare și metodică. În multe privințe noi suntem artiștii vieții noastre proprii. Existența nu este atât de simplă după cum și-o închipuie câteodată unii, ci ea este complicată. Cine este acela care ne va face în stare să apreciem toate după valoarea lor adevărată și care să ne conducă în acest labirint? Nu vreau câtuși de puțin să neglijez sau să devalorizez principiile morale, încrederea în Dumnezeu, sinceritatea, cinstea, sau curajul. Acestea sunt, fără nici o îndoială, factorii esențiali cari conduc la adevărata izbândă. Sunt atâtea motive de insistat asupra acestora, dar de multe ori se ivesc lucruri în viață cari fac ca toate acestea să fie neglijate. Dumnezeu ne-a dat talente cari trebuie să le dezvoltăm iar nicidecum să le înnăbușim sub perna leneviei. Se întâmplă de multe ori să avem înfrângeri din pricină că pregătirea ne este insuficientă. Stărilor de azi cer o pregătire cât mai desăvârșită cu putință. Nu există nici o ramură de activitate în care se poate conta numai pe noroc, condiții favorabile, sau daruri naturale. „Tu îți vei câștiga pâinea în sudoarea feței tale“. Aceasta înseamnă lupta pentru viață!

Tineri! tinere! Inarmați-vă pentru această luptă! Desăvârșiți-vă cunoștințele! Dezvoltați-vă facultățile voastre intelectuale în tim-

puri potrivite! Singurul timp propice pentru acest lucru este acela al tinereții. Sumele pe cari le veți consacra în această privință vor constitui un capital care va scăpa de criza financiară și care va aduce un câștig mare. Aceasta este cea mai bună plasare a lui. Tineri! Amintiți-vă de asemenea că lucrarea noastră face sacrificii mari pentru voi, punându-vă la dispoziție o școală misionară. Acolo veți găsi

mijloacele instruirii voastre. Totul acolo este pus la dispoziția voastră. Profesorii se vor strădui a vă da cunoștințele cele mai folositoare și, în același timp, în așa fel, încât vi le puteți însuși.

Vă veți da seama de interesul vostru adevărat și veți răspunde la eforturile mari ce se fac? Eu sper că da.

H. Evard.

Bucuria și frumusețea.

Creștinii ar trebui să fie persoanele cele mai fericite, căci ei au siguranța că Dumnezeu este Tatăl și Amicul lor totdeauna. Dar mulți dintre pretinșii creștini nu reprezintă religia lui Hristos așa cum ar trebui. Ei iau o înfățișare posacă, ca și cum ar fi acoperiți de vreun nor întunecos. Ei vorbesc adesea de marile sacrificii pe cari le-au făcut spre a deveni creștini. Ei adresează apeluri către aceia cari nu au primit pe Hristos, și prin exemplul și vorbele lor ei îl reprezintă ca pe un Dumnezeu care dorește ca omul să părăsească tot ce ar putea face viața plăcută și veselă. Ei aruncă un voal negru asupra binecuvântatei speranțe a creștinismului și dau impresia că cererile lui Dumnezeu sunt o sarcină chiar pentru sufletul dispus să le primească și că trebuie să se sacrifice tot ce ar aduce plăcere și bucurie.

Nu ezitam nici o clipă de a spune că această clasă de pretinși creștini nu reprezintă câtuși de puțin adevăratul creștinism. Dumnezeu este iubire; acela care rămâne în Dumnezeu rămâne în iubire. Toți cari prin experiență au cunoscut iubirea și mila cea mare a Tatălui nostru ceresc, vor împrăști lumina și bucuria pretutindeni unde se vor găsi. Prezența și influența lor va fi pentru tovarășii lor ca și parfumul cel plăcut al florilor, căci ei

sunt uniți cu Dumnezeu și cu cerul, și în felul acesta adevărul și amabilitatea sublimă a cerului va fi împărtășită prin ei tuturor celor cari se vor supune influenței lor. Acești creștini sunt lumina lumii, sarea pământului, un miros bine plăcut, spre viață iar nu spre moarte.

RECREAȚIA CREȘTINA.

Privilegiul și ocaziile creștinilor le sunt date în scopul de a-și reînsofletea gândurile și a da corpurilor lor mai multă viață prin recreații nevinovate, ținându-se ca prin forțele lor fizice și mintale să aducă glorie lui Dumnezeu. Recreațiile noastre nu ar trebui să fie simple distracții naive. Ele ar trebui să fie de o așa natură încât să aducă un bine acelor cari sunt cu noi și să ne pregătească, pe noi cât și pe ei, la împlinirea, cu cât mai mult succes, a datoriilor noastre de buni creștini.

Noi nu suntem scuzabili înaintea lui Dumnezeu dacă ne lăsăm târâți de distracții cari tind să ne slăbească credințioșia în împlinirea datoriilor vieții cum și plăcerea de a medita asupra lui Dumnezeu și asupra lucrurilor cerești. Religia lui Hristos este încurajatoare și edificatoare. Ea este deasupra oricărei plăceri vanitose și frivole. De fiecare dată când ne recreem, putem primi din izvorul divin al pu-

terii un curaj și o putere nouă cari ne fac în stare cu mult mai bine a ne însuși în viața noastră curățenia, evlavia și sfințenia.

IUBIREA FRUMOSULUI.

Insuși Dumnezeu iubește frumosul. De lucrul acesta ne-a dat dovada indiscutabilă în lucrările mâinilor Sale. El așează pe primii noștri părinți într'o grădină minunată pe care o sădise pentru ei. El făcu ca să crească acolo arbori gigantiți de toate felurile, servind de hrană și ornamentație. El formase florile cu frumusețile cele mai sublime și de colori cât mai diferite, flori cari umpleau aerul de parfumul cel mai minunat. Păsărelele vesele cu un penaj scilpitor înălțau Creatorului cântări de laudă. Intenția lui Dumnezeu fusese ca omul să se simtă fericit prin folosirea lucrurilor pe cari El le crease, și ca nevoile lui să-i fie satisfăcute prin roadele arborilor grădinii.

Același Dumnezeu care a făcut grădina Edenului pentru primii noștri părinți, grădină incomparabil de frumoasă, ne-a dat arborii cei mari, florile cele frumoase și tot ceea ce în natură contribue la fericirea noastră. El ne-a dat aceste mărturii ale iubirii Sale pentru ca noi să ne putem face o idee exactă de caracterul Său.

Dumnezeu ne-a împresurat cu scenele mărețe ale naturii pentru a ne atrage atenția și a ne interesa cugetele noastre. Dorința Lui este ca noi să punem măreția naturii în legătură cu caracterul Său. Dacă studiem cu credincioșie cartea naturii, vom descoperi că ea este descoperirea iubirii infinite a iubirii și puterii lui Dumnezeu. Se aduc laude cu privire la abilitatea cu care un artist pictează pe o pânză; mulți oameni își consacră toate forțele în vederea acestei arte. Dar cât de departe rămân ei de lucrurile naturale! Arta niciodată nu va putea atinge desăvârșirea naturii. Mulți pretinși creștini rămân în extaz înaintea reprezentării apusului de soare; ei proslăvesc măestria artistului; dar ei privesc cu indiferență adevăratul apus al soarelui ce poate fi admirat în fiecare seară.

De unde-și ia artistul modelul? Din natură. Dar marele Artist a pictat pe cer chiar măreția apusului de soare. El a pictat cerurile de aur, de argint și de purpură ca și cum porțile cerurilor ar fi deschise și ne-ar fi posibil să întrezărim prin imaginație gloria cerească. Multi întorc spatele în mod neglijent acestui tablou executat de cer și uită să recunoască în frumusețile lui de neîntrecut, semnul iubirii infinite și al puterii lui Dumnezeu.

E. G. White.

IUBIRE...

prel. de

A. și M. Petroianu.

Era într'un sat depărtat, aruncat la o parte de drumuri umblate prea mult, pe o coastă, nu tocmai repede, pe un deal....

Ianuarie. Cer întunecat. De sus, o mână uriașă, nevăzută, asvârlea neobosită, confete albe, cari, liniștit, îngroșau covorul de omăt.

Casele mici cu acoperișuri în formă de căciulițe albe, unele puțin mai țuguiate, altele mai turtite ori așezate mai pe-o sprânceană, se pierdeau sub mantia albă de hermină.

Din coșurile caselor, pe fondul plumburiu al cerului, se profilau fumurile, în cari se scaldau neastâmpărați, jucăuși, fulgii de zăpadă, ca prinși într'o horă amețitoare....

Stând în loc și privind tabloul în toată înfînderea, farmecul lui te transporta; dar nu pentru multă vreme, căci urletul înfiorător al fiarelor de pradă hămesite, te aduceau la realitate, făcând să-ți înghețe sângele....

Tocmai începuse să sufle și Crivățul care, încrunat și îndârjit ca întotdeauna, răscolea acum zăpada, clădind cu ea troene mari, spulberând fumurile și horele de fluturași. Urletul lupilor și vuetul Crivățului formau un concert sinistru....

De pe colina pe care era așezat, se putea zări, jos în vale, marginea satului, unde într'un loc puțin ferit se găsea căsuța modestă a

unei văduve, foarte respectată de consătenii săi. Mătușa Lixandra era miloasă și harnică femeie, gospodărindu-și casa cum putea -mai bine. Bucuria și fericirea ei, la zile de bătrânețe, era, fiul ei, un tânăr cam de vreo 24 de ani, apoi, un băiețel și două fetițe.

.... Se'nserase de-a-binelea. In casa mătușii Lixandra, micuții ședeau tăcuți pe pat. Vântul șuera pe afără. Ei ascultau privind cu frică spre fereastră.

— Măicuță, ce se aude așa pe la fereastră? îndrăsni deodată, cu sfială, băiețelul.

— Nu-i nimica, pușorii maichii, nu vă spe-ri-ați, răspunse bătrâna încurajându-i, doar Crivățul se joacă pe la streășină.

Atunci liniștiți, copiii se deteră jos și se apropiară de vatră, unde măicuța și nenea Florea aranjau treburile pentru a doua zi, când s'or duce la târg. Prinzând de veste, micuții se rugară frumos să li se cumpere și lor căciulițe și hăinuțe călduroase și jucării....

Buna femeie îi cuprinse pe toți într'o pri-vire duioasă și caldă. Ochii i se umplură de lacrimi de milă pentru ei, căci se împlineau aproape șase ani în iarna aceasta, de când îi luase dela mama lor, care se stinsese pe patul unui spital. Erau mici atunci. Nu-și dădeau prea mult seama de ce se întâmplase. Nu în-țelegeau, și o uitaseră. Dar nici acum, când ar fi putut înțelege mai mult, ea nu voiă să le spună adevărul, fiindcă ei o iubeau și-i ziceau mamă. Aveau o mamă deci. La ce bun să le smulgă de pe buze cel mai scump cuvânt pen-tru un copil: *mamă?* Și sărutându-i, le făgădui că le va cumpăra ceeace o rugară. De bucurie și mulțumire ei au îmbrățișat-o toți odată, și o sărutară....

Au cinat și s'au culcat.

Dis-de-dimineață, a doua zi, Florea scoase sania, puse caii și, învelit în cojoacă, era gata de drum. Peste puțin ieși și văduva, se sui în sanie, se înfășură mai bine în cojoacă și por-niră. Sania luneca ușor pe zăpada moale și groasă, dar aerul rece izbea în față, ca tăișul unei săbii.

Până la târgul cel mai apropiat era o bu-cată bunicică de drum, și trebuia să ajungă mai de vreme pentru ca să aibă timp de târ-guială și de înapoiat, cât era lumină. Florea plesnea din biciu, iar caii își luau meru avânt.

In sfârșit, după câteva ore de luptă cu vântul și zăpada, ajunseră cu bine.

Se întunecase binisor și ei erau încă pe drum. Deși plecaseră cam târziu dela târg, to-tuși ei speraseră că vor ajunge acasă fără pri-mejdie. Caii erau destul de puternici ca la ne-voie să poată face o sfortare mai mare ca de obicei.

Dar timpul se înrăutăți. Crivățul începuse să bată din ce în ce mai viforos. Drumul de-veni tot mai anevoios. Cu toată atențiunea, Florea putea cu greu să se orienteze. Deodată, el observă cu groază, că rătăcise drumul. Se găsea acuma într'o vale, pe care țaranii su-perstițioși o numeau „a Iadului“, la marginea unei păduri. Băiatului îi fu cam frică. Căută să schimbe o vorbă cu mama lui, care, strânsă ghem sub cojoacă, nu prea-și dădea seama de situație:

— Mamă, ți-e frig? strigă el așa ca să aco-pere vuetul vântului.

— Nu, maică. Dar mai este mult pân'a-casă?, răspunse ea cu voce mai slabă, încât abia fu înțeleasă.

— Încă puțin și-om ajunge, dac'o vrea Dumnezeu, mai zise Florea.

Prin minte-i treceau felurite închipuiri.... Caii fugeau nebunește, sub îndemnul disperat al biciului său și înspăimântați și de urletele prelungi ale lupilor, cari se auzeau departe, în pădure....

Deodată, o pocnitură surdă și o puter-nică smucitură.... sania se înfundă într'o groapă.... sta aplecată pe o latură. Atât de rea fusese izbitura, încât sania se alese cu o spiță dinapoi ruptă, iar Florea și bătrâna a-runcați în zăpadă. Băiatul căzuse ușor, dar mătușa Lixandra, în cădere, se lovi de un buș-tean și zăcea gemând înăbușit, la vreo doi metri de sanie, cu brațul drept frânt.

Florea sări repede în sus, alergă la ea, o ridică și o duse la sanie învelind-o bine. Apoi, cu mâna înghețată, la gândul că se află încă în valea Iadului și în apropierea lupilor, căută cu înfrigurare, printre paiele din sanie, sârma pe care o știa acolo, ca să lege sania. Urletele se auzeau meru.... lupii coborau în fugă spre locul nenorocirii: simțiseră prada. Ei se auzeau tot mai aproape. Florea lasă dresul. se

aruncă în' sania pe care o scoase din groapă, și dete bice cailor, cari tremurau din tot corpul.... Porniră.... Un gând îngrozitor îi străbătu creerii: își aminti că lăsase pușca acasă în cuiu; iar lupii erau acum atât de aproape.... „Suntem pierduți!“ își zise el....

Goana era nebună. Locul se mai lărgise. Innebuniți de spaimă, caii trăgeau sania ca pe un fulg, dar și fiarele nu slăbeau de loc prada. Licăriri roșii sburau prin întunec, la spatele saniei, la o distanță ce se scurta văzând cu ochii. Cai sforăiau și nechezau cu disperare, iar lupii urlau înfiorător. Bătrâna, care gemea de durerile ce-i pricinuiau brațul rupt, observă spaima băiatului din mișcările lui. Întoarse capul și văzu fantoma morții alergând după ei. Își dădu seama că nu mai era scăpare. Îi iubea pe Florea și, la gândul că el va trebui să moară, o înneacă lacrimile....

— Ah, ne-au ajuns! Sunt așa de aproape și cum mai urlă, Dumnezeule!, își zise ea încet, printre lacrimi... In clipa aceea, însă, un gând îi lumină fața de bucurie:

— Totuși, Florea trebuie să scape. Scumpii mei micuți de-acasă au nevoie de scutul său puternic, pe când eu de-acuma....

.... Și încet, se lăsă pe genunchi în sanie, înălțând în taină o rugă spre Dumnezeu, ca s'o primească, incredințându-I în pază pe Florea și pe copilași. Apoi, cu greutate, lepădă cojoaca și... își dădu drumul din sanie, căzând în mijlocul haitei de fiare flămânde, cari o înhățară îndată, sfâșiind-o!... Urletele de veniră tot mai slabe,

luminițele roșii pieriseră.... dar, jertfa se împlinise!....

De abia acasă, Florea observă cu groază, lipsa mamei sale.... Oameni din sat plecară cu puști, topoare, furci, în căutarea ei.... iar el, zdrobit de durere, se prăbuși la pat... Tras la față, cu ochii strălucitori, arși de friguri, cu privirea pierdută, plângea lacrimi amare și multe.... Așa îl găsiră oamenii cari veniră să-i spună că truda le fusese zadarnică....

O pierduse.... se sfârșise cu buna lui mamă. Biruit de sbucium, închise ochii plângând, lângă nevinovații copilași adormiți....

Lumina zilei venise demult. Florea tresări.... în juru-i, cei trei copilași așteptau cuminți, ca nenea să se deștepte și să le dea ceea ce li se făgăduise.

Îi privi lung.... le dete... ce veseli erau!

De abia își putu opri lacrimile....

— Sărmani copii! Orfani, orfani ca și mine, dar voi, pentru a doua oară!....

Nu se mai putu stăpâni, lacrimile rostogoliră în șiroaie pe obrajii lui palizi.... Copiii se uitau nedumeriți. Fetifa cea mai mare îl întrebă de ce plânge, cealaltă de ce nu vine măicuța. Florea tăcu... ingenunchiă... copiii făcură la fel. Cu glas sfărâmat, el grăi:

— Măicuța noastră nu mai vine... nu mai vine! Bunul Dumnezeu a chemat-o, să se odihnească... Și, în gând, Florea îi sărută amintirea, gândindu-se la sublima jertfă pe care o înfăptuise pentru ei, scumpa lor măicuță.

Jertfa sublimă.

de M. Petroianu.

*Ce iarnă cumplită e'n lume 'ntre oameni!
E noapte și ghiață.... viforniți păgâne!
Tot ceace-i nobil sau poți să-i asameni,
Năprasnic, un Crivăț porni să dărâme!*

*Pierdut-a cărarea a lumii mulțime....
La drum de lumină deloc nimerește.
De vifor în față-i lovită cu-asprime,
Ș'n văi ale morții mai mult s'adâncește.*

*Flămândele fiare de pradă, tot felul,
In goană 'ndârjită pe urme-i se-avântă.
Mirosul li-i ager, și scump le e felul;
Au dorul sălbatec, privind ce 'nspăimântă.*

*Sunt lupii demonici, chiar Satan îi mână.
Par siguri de-izbândă, au rânjetul groaznic,
Gonesc nebunește, noui forțe-și adună....
Mulțime în ghiare, vai, fi-le-vor praznic!*

*Dar iată! In noaptea cu vifor de ghiață,
In văile morții, sosește-o salvare:
Isus pentru oameni își dete-a Sa vieață
Ca ei să nu piară 'n-a fiarelor ghiare.*

*Ce jertfă supremă! Adâncă iubire!
O, fapta-l sublimă, ce mult prețuește!
Ea scapă de haite, ea dă nemurire
Acelui ce crede cum Domnul vorbește.*

DOCTORUL INTELEPT

(Dialog)

Un menaj dela țară, se consideră ca făcând parte din lumea de elită. Nevasta, e fată de oraș; stă cu cotul pe masă, capul rezemat, citește un cotidian. Stăpânul, neaoș român; întins pe un scaun, desguștat, oftând, stă pe gânduri. (în rolul de stăpân se va da un mic accent sau dacă se poate chiar un dialect dela țară.)

Stăpânul — Nevasta — Soacra — Doctorul — Argatul

STAPANUL: Ah nevastă, iar nu mă simt bine. Tot simt ceva p' aici (arată regiunea rinichilor), Țam mai spus-o eu. Nu știu ce-o ai avea, nu mai știu ce să fac.... (mică pauză) De mâncat.... mâncăm bine, amândoi. De băut.... îmi beau regulat păhăruțu, nu te poți plânge că-l uit. De ce n' aș putea fi omul cel mai sănătos din sat, să mă văd iar vârtos ca pe vremuri.... Sunt mereu obosit și tot bolnav....

NEVASTA: Dragă, eu cred că ar fi bine să chemăm pe Doctorul cel renumit din București, poate îți va spune ce ai și ne va da v'reun leac.

STAPANUL: Crezi? Hai să-l chemăm, dacă zici tu....

NEVASTA: (strigă pe argat) Ioane!

ION: Am venit stăpâne.

STAPANUL: Mă Ioane, înjugă tu boii, și du-te de grabă la București, la spitalu ăla mare, ști tu, cum intrii în oraș, pă dreapta, pă strada aia largă.... la statuia ceea 'naltă.... și adă-mi pe doftorul acela renumit de-acolo. Dacă-s tare de minte, parcă el a fost anu trecut pe la noi prin sat. Am uitat cum îl chiamă, dar ai să dai tu de el, că altu, mai renumit n' e'n tot Bucureștii! Hai, du-te!

ION: Am înțales stăpâne. Dară.... de Țoi găsi.... îl sui.... în car, cu mine?

STAPANUL: Păi n' o'i vrea să v'aduc un zipălin? Ce nu-i tot om ca și tine? Du-te, du-te. Ai venit? (servitorul pleacă.)

STAPANUL: Dacă vine fără doftor, trei zile-l Țiu nemâncat. Of.... parcă mă doare tot mai rău, mă simt tare obosit și mă dor toate oasele. Dar, ascultă, ce-o să-mi facă doftorul?

NEVASTA: Bătrâna a mai avut de a face cu doftori, dacă nu mă înșel, poate chiar cu acesta.

STAPANUL: Păi da, crezi că m' aș duce la altu, Doamne ferește! Il cunoaște încă de când era fată.... cu floare la ureche: asta nu te taie, nu vine cu histuriu, nu-Ți scoate o picătură de sânge. Pă alde Stan nu l-a vindecat tot el? Pă Țața Frosa care, anu trecut, mergea în drum când trecea doftorul cu atomobilu și s'a băgat sub roate și și-a spart capu de-i curgea sânge cu nemiluita, n'a lecut-o tot el? I-a oprit sângele de nu-i mai curgea o picătură. Și fără histuriu. Pă bătrânu, răposatu, Dumnezeu să-l ierte, când a căzut din pom, acum șase ani, de și-a rupt picioru, nu l-a vindecat cu două bețe și i-a băgat picioru'n faină? Ehe.... știu eu pă cine să chem. Și bătrâna-l cunoaște bine. Ia s'o 'ntreb cum a dus-o când a căzut în mâinile lui. Du-te tu nevastă, și chiam-o la mine, s'o 'ntreb două vorbe.

NEVASTA: Și mie mi-a povestit bătrâna multe pățanii din tinerețea ei. Să știți că ea ar fi în stare să-Ți găsească leacul. Ea tace, nu spune nici o vorbă, de frică să nu te supere, te vede tot posomorit. Dacă ai întreba-o tu, sunt sigură că Ți-ar răspunde. Mă duce s'o chem....

STAPANUL: (până vine soacra, stăpânul ia jurnalul de pe masă și caută să dea de numele doctorului. Citește cu voce tare, în trecere, diferite titluri de articole) *Asigurarea contra accidentelor pe C. F. R.... — Nu se vor asigura călătorii, ci direcȚia generală a C. F. R.... bună afacere! Iarna a în-Țârziat.... Alte asasinat politice în Germania....*

mă, mă! (întoarce foaia) *Radio.... și asta ce mai invenție, auzi dumneata, fata lu moș Tudor, care e cântăreață pă la București, cântă ca un pițigoiu p'acolo, drum de trei zile jumătate cu caru, ș'o aude mă-sa în casă la ea, parc'ar cânta din camera de-a-lături. Și-auzi c'asta-i încă nimica, cică poți s'auzi și pe franȚuji tocmai de pe la Paris, cum cântă, cum vorbește, cum rade.... să crezi sau să nu crezi? He!... mai departe: *Starea civilă — Născuți 53, Morți, Dumnezeu să-i ierte, 27.... Capitala....* Hă, hă, hă, ce-mi place mie să citesc! *Incerări de sinucidere....* săracii, ia să vedem câte sunt: una, două, trei, patru! (dă din cap și citește:) *Femeia Safta Gheorghe din Str. Ghișă Boiangiu 11, a încercat să se sinucidă din cauză că a fost, învinuțită de stăpâna ei că a furat 3.000, — lei. A dizolvat gămălii de chibrituri în apă, a băut-o, apoi a mai încercat să-și taie arterele dela mâna stângă, — Hm, artrelele, da ce, ea credea că dacă-și taie artrelele scapă? — Starea ei fiind gravă a fost internată la spitalul Central. — Uite Domne!! Uite spitalu meu! Acolo l-am trimes eu pă Ion. Acum o sta de vorbă cu doftoru! În fine, ia să vedem care a mai vrut să plece după țărâmul nostru. — A mai încercat să se sinucidă funcționarul comercial Ilie Stan din Str. Barbu Lăutaru 14, A băut sodă ca. u. u. stică dizolvată în apă... ce-o mai fi și soda asta custică?... cauza fiind neînțelegerile familiare. — Păi sigur: Văzând că rezultatul nu era cel dorit, își trase un foc de revolver în piept. În stare extrem de gravă, a fost transportat la spitalul Central. — Tot acolo. După câteva ore de chinuri grozave, nefericitul soț a încetat din viață.... — Aa, din cauza nevastii. Săracu de el, să-i fie Țărâna ușoară. Uite încă alte două sinucideri, lasă-i.... *Atac banditesc... Agresiune.... Incendiu....* Ia să mai întorcem foaia. Uli-liu! ce dă cruci. *Zdrobiți de durere, intriști pentru veșnicie: Lisandru, viitor soț, Ilinca, nevasta fostului soț Nae, Țiu, Smaranda, sora Țiului, Stancu, fratele sorii și toată rudenia, anunță pierderea iubitului lor în veci neuitat: Gușă Neculai, zis Peltea, în elate de 38 ani. Săracu, nici n'a murit bine și ia și luat altu locu.... Medicale....* Aha, asta-i pentru mine.... *Neuralgia.... Răceala, gripa, se combat cu fricțiunea Carmol.... Urodonal, spală rinichii....* E! Iacă ce-mi trebuie mie. Tot mă plâng că mă dor rinichii, am dat de leac. Dar, ia să văd, poate că dau și de doftorul nostru. *Doftor, doftor, do...o...ff...or Sandu Negulescu....* Parcă el e! Ba nu, e alt nume, sună alfel. *Doftor, doftor, dofto...or uite-l: Stare Negoia.***

Ia să vedem ce spune despre el: *specializat la Paris, practică îndelungată la „Sacré Coeur”. Vindecă repede, metode moderne; boli nervoase, boli interne, boli de stomac, de rinichi, de inimă: sughiț, noduri, tremurături, somnolență, migrenă, paralizie, dambă, dureri de cap, de șale, oboesală — fără operație. — De, nu spuneam eu că-i fără histuriu? — ConsultaȚii zilnic, Str. Ghișă Năsturel 43 — Dară, eu n'am toate bolile astea! Sughiț,.... n'am niciodată, noduri,.... deloc, tremurături,.... numai când mă 'nfrurie Ion, somnolență,.... ce 'nseamnă? Somn? Da, asta am berechet! Migrenă,.... nu știu ce-i aia, pa-*

ralizie, ... nici, damba, ... (Doamne ferește!) Dureri de cap, ... dureri de șale, ... oboseală, ... iacă boala mea! (în timp ce-și caută boala, intră soacra)

SOACRA: E! Care-i boala ta?

STAPANUL: Păi măică, de când stăm împreună, încă nu-mi știi boala? N'auzi că mă vait mereu de rinichi? Acum nu mă dor numai rinichii, mă dor toate oasele. (intră nevasta)

SOACRA: Iți cunosc eu boala, și de mult ți-ași fi dat eu un leac de-al nostru, băbesc, dar mi-erea teamă să nu-mi dai cu ceva în cap. Tot mai am eu zile puțin de stat pe pământul ăsta, măcar să le trăiesc în liniște și dacă...

NEVASTA: Hai că se vede doctorul, uite-i că se apropie. (Soacra și nevasta se retrag.)

DOCTORUL: Bună ziua prietene! Iată-mă! Am auzit că mă cunoști. Care-i povestea?

STAPANUL: Da, vă cunosc, Domnule Doftor, de anu trecut când ați fost pe la noi prin sat.

DOCTORUL: Da, se poate. E!... dar, ce te doare?

STAPANUL: Domnule Doftor, de, nu prea știu nici eu, cum să-i zic: mă simt foarte slăbit, fără nici o putere....

DOCTORUL: Unde simți durerea?

STAPANUL: Apăi să vedeți, Domnule Doftor... când sânt în curte, atunci mă doare dar, de cele mai multe ori când sânt în casă....

DOCTORUL: Ei, nu m'ai înțeles. Te-am întrebat: în ce loc simți durerea?

STAPANUL: Păi... când sânt în curte, simt durerea când stau în scaunu ăl mare pe care l-am așezat sub nuc. Când stau în casă, și mai ales când stau lângă vatră, simt durerea acolo lângă foc.

DOCTORUL: Nu așa omule! Iar nu m'ai înțeles. Vreau să știu în ce loc al corpului simți durerea?

STAPANUL: Ah! Acum pricep: mă doare în tot corpul.... (se întinde puțin pe spate) dar mai mult pe la mijloc (arată cu mâna), parcă sânt strâns cu o funie de jur împrejur.

DOCTORUL: Foarte bine! Cu ce te ocupi și ce obișnuiești să mănânci?

STAPANUL: Să vedeți, Domnule Doftor... Cât despre ocupație, eu nu mă ocup cu nimic slavă Domnului.... toată ziua n'am ce face. Din când în când, destul de rar de alfel, mă duc să văd cum îmi lucrează argații; iar în ce privește mâncarea, noi mâncăm destul de bine. Vinisor, nu-mi lipsește nici odată, îmi dă un pic de putere, dar, toate sânt degeaba, că tot rău mă simt. Apăi de fumat, fumez atât de mult, că aproape mi-ar putea servi de leac... De nevastă m'aș mai lipsi, dar de pipă, bat-o norocul, nici vorbă. După cum vedeți, duc o vieață destul de liniștită, și cumpătată.... nici de obosit nu mă obosesc, așa că mă mir de ce nu mă simt sănătos.... (intră nevasta)

DOCTORUL: Nu-i așa că mereu ți-e somn?

NEVASTA: Oh! Nu!... Domnule Doctor, pentru că doarme destul de bine. De asta nu se poate plânge, căci doar dela ora 7 seara și până a doua zi dimineața la ora 9, tot doarme.... și-apoi, și peste zi stă mai mult culcat.

DOCTORUL: Ehei prietene, acum încep să înțeleg boala d-tale. Să ști că suferi de o boală foarte grea, cronică, și chiar foarte periculoasă. D-ta trebuia să te cauți mai din vreme, că tare mi-e teamă să nu fie prea târziu. Suferi de mult fără să-ți dai seama de ce ai. Boala d-tale se numește *rinichită granuloasă!* (intră soacra, care e atenă la tot ce spune doctorul și dă mereu din cap, în semn de aprobare.)

NEVASTA: Vai Domnule Doctor, dar credeți...

STAPANUL: Domnule Doctor, îmi iau lumea'n cap. Dar ce-o mai fi și aia richinită grabuloasă?

DOCTORUL: Nu, ri-ni-chi-tă. Este o boală care dă naștere la un vierme, care vierme se hrănește numai din rinichi; îți roade pe nesimțite rinichii! Dacă nu veneai să mă chemi, încă puțin și rămâneai fără rinichi....

STAPANUL: (făcând ochi din ce în ce mai speriați) Vai de mine, Domnule Doctor! Și cum putem omori acest vierme periculos?

DOCTORUL: Primul lucru de făcut, e să nu mai bei vin...., al doilea lucru....

STAPANUL: (întrerupe) Dar bine Domnule Doftor, puterea?

DOCTORUL: de căpetenie, este să-ți părăsești țigara....

STAPANUL: Asta, da! Și eu m'am gândit că țigările sau un tutun bun, sunt strașnic de scumpe și așa face mai bine să nu mai fumez decât tutun de lulea.

DOCTORUL: Tot pe dos mă 'nțelegi. N'ai voie să te atingi de niciun fel de tutun. Afară de asta, de azi înainte, trebuie să te culci la ora 9 seara, și să fii în picioare la 6 dimineața. Și în fine, ultimul lucru: ai pomi în grădina, cari nu-ți folosesc?

STAPANUL: Destui....

DOCTORUL: Ei bine! Toți pomii aceștia, trebuie să-i dai la o parte din grădina, dar uite cum: ai să-i scoți pe toți, din rădăcină. Pe urmă să-i tai în bucăți, până la ultima crenguță, ca pentru foc. Lucrul acesta să-l faci în fiecare zi, timp de o săptămână, și în tot acest timp să nu mănânci carne de loc, să ții dietă (stăpânul se miră): supă de ceapă, supă de chimen; și numai mâncăruri ușoare. După masă, numai o singură oră de odihnă. Cam acesta ar fi, deocamdată, leacul pentru o ușurare a durerilor.... La revedere. Săptămâna viitoare viu s'aud rezultatul.

STAPANUL: (oftează) Bună ziua, Domnule Doftor, voi încerca.... (oftează din nou).... leacul D-voastră. (către soție) Vai de capul meu. Ce o să mă fac cu mijlocul meu? Dar de, dacă așa e sortit să piară acest vierme urcicos, trebuie să m' apuc de noua ocupație. (pleacă stăpânul cu nevasta; soacra ia loc pe scaun și rămâne îngândurată).

SOACRA: Să dea Dumnezeu să scape. Vai de mine, să rămână Vlad al meu fără rinichi? Se poate? Poate un om să trăiască fără rinichi? Nu cred. (dă din cap și face o pauză mai lungă) Eu știam ce avea înainte, știam că i se închilozise oasele de trândăvie, dar nu-mi dădea prin cap, că are viermi la rinichi! (pauză mai răsoiește jurnalul) Apoi, dacă prin leacul pe care i l-a dat se poate vindeca, nu-l costă prea mult. Are să devie un om ca toți oamenii: o să se lase de vin, o să se lase de tutun, o să doarmă cât doarme un om sănătos, nu să se culce cu găina și să se scoale cu cucoana dela oraș, și o să se puie pe treabă, ca orice om muncitor. (intră nevasta)

NEVASTA: Să-l vezi cum lucrează! Ai zice că lucrează pentru bani! S'a făcut seară, și tot dă zor, parcă caută comori pe la rădăcinile pomilor. Dar zice că îi e mai bine. Hai să-ți arăt ce mi-a adus Filoftia dela târg. (pleacă)

STAPANUL: (intră cu pași greuoși) Oh! Bine e'am terminat. Prăpădi-s'ar și umbra ăstu vierme. Prima zi mi s'a părut așa de lungă, de credeam că s'a supărat și sfânta lună pe mine. Eram obosit și mă tot uitam pe cer, nu cumva se'ndură să dea ochi cu mine. Dar acum, am început să mă obișnuiesc cu lucru....

ION: Stăpâne, a venit Domnu Doftor. (doctorul intră încadrat de nevastă și soacră; stăpânul îl întâmpină cu veselie)

STAPANUL: Bine-ați venit, Domnule Doftor.

DOCTORUL: Bună ziua, bună ziua. Ce mai faceți? Cum merge? Cum te simți prietene?

STAPANUL: (vesel) Acum sunt foarte bine, dar în primele zile . . . , vă spun drept, Domnule Doftor, mi-a fost greu, tare greu. Am blestemat nu numai viermele, dar și mama viermului . . .

DOCTORUL: Dragul meu, boala de care suferi, nu se vindecă decât numai așa. Acum ai înțeles cum se mai numește boala d-tale, pe care ți-am botezat-o rinichită granuloasă?

STAPANUL: (rușinat) Da! Știu acum! Vieță fără lucru, pe care la noi în sat o mai numim și . . . lene. Mulțumesc lui Dumnezeu, și D-voastră, Domnule Doftor, că am scăpat de această boală grea care, bine ați spus, este ca un vierme ce roade sănătatea. Vă rămân, din suflet, îndatorat și recunoscător. Vă

mulțumesc (când stăpânul pronunță „vă mulțumesc“, soacra și nevasta spun odată cu el „vă mulțumim, vă mulțumim“.

DOCTORUL: N'aveți de ce mulțumi. Dar uite ce, aș vrea să mai fac bine și pe la alți prieteni, care când au auzit că am venit pe la D-ta, mi-au trimis vorbă să trec și pe la dânși. Primul pe care trebue să-l văd, este un bătrân care nu poate să se mai dea jos din pat de patru luni de zile. Zice că e beteag de picior și că a vrut . . .

STAPANUL: (întrerupe) Da, da, Domnule Doftor. E chiar vecinu nostru, săracu.

DOCTORUL: Puteți să mă conduceți până la el?

NEVASTA: Vai de mine, cu toată plăcerea. Mergem cu toți, o să se bucure când o să ne vadă. Vlad nu s'a mai dus pe la el de când a căzut la pat.

STAPANUL: Hai să-l vedem

prel. de P. P. P. f.

Colțul Juniorilor

Sandalele lui Hrist

„Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, nu ai putea să îmi spui unde se găsește profetul care, zilele trecute, a înviat din morți pe unul ce murise în Betania? Am auzit vorbindu-se despre El în Anathoth, unde locuiește; și, bolnav, neputincios cum mă vezi, m'am târît până aici cu speranța ca în cele din urmă să îl întâlnesc, și să fiu vindecat de el“.

Omul care vorbea în felul acesta tocmai intra în Ierusalim pe poarta dinspre Nord. Pe jumătate paralizat; el de abia se mișca, iar bițele sale picioare goale erau acoperite cu praf. obrazul său uscat și palid arătau suferință și foame.

Femeia căreia se adresa acest sărman bărbat părea a fi tânără și vioaic; ea tocmai se întorcea dela fântână și purta pe umărul său o amforă plină cu apă. Brațul ei, care susținea cu multă grație vasul, era împodobit cu brățări elegante.

— Vai! răspunse ea, nu pot să-mi dau seama de cine vrei să vorbești. Nu cumva știi numele acestui profet? Nu există nicidecum la Ierusalim un așa mare număr de oameni cari să învieze morți! Acum este prima dată când aud această istorie de necrezut.

— El Se numește Isus, Isus din Nazaret, răspunse paralizatul.

Tânăra femeie izbucni într'un hohot de râs.

— Isus din Nazaret! Vrei să vorbești de acel Galilean care zilele trecute intră în oraș însoțit de o ceată de tineri derbedei cari cântau înaintea Lui și mișcau în mâini ramuri prăfuite? L-am văzut și eu, era suit pe un asin, și oameni cu înfățișări desgustătoare, Galileeni ca și el, mergeau pe jos pe lângă El. Faptul acesta a provocat un mare scandal public, și nu am fost cătuși de puțin surprinsă auzind că a fost închis chiar imediat: căci se spune în mod precis că El a mers, totdeauna fiind însoțit de ceata Lui, până în templu, și că a cutezat chiar să ridice amenințări contra cinstiților negustori și schimbători cari se stabiliseră acolo, și pe lângă aceasta le-a vărsat și mesele, le-a alungat boii, și le-a pus porumbii în libertate.

— El nu mai este în închisoare, zise foarte grav un om cu un turban cafeniu, și care tocmai se oprise să asculte conversația: El este mort. Prea cucernicii noștri preoți iudei au socotit că un asemenea seducător nu ar putea să fie multă vreme tolerat, fără să aducă vreo pagubă. Nu mergea El din oraș în oraș predicând revolta, răspândind meru vorbe pline de ură contra rabinilor, cărturarilor, în sfârșit față de toate falele națiunii noastre; și, înconjurându-Se tot de oameni fără căpătâi, de vameși, de femei de moravuri ușoare, așa zise pocăite? . . . a mai fost denunțat procuratorului, Pontius Pilat, care L-a osândit. Alaltăieri chiar L-a crucificat, împreună cu alți răufăcători.

Paraliticul, la auzul acestor cuvinte, rămase nemișcat și consternat:

— Deci m'a înșelat? murmură el în cele din urmă. Totuși, acea minune, acea înviere...

— Lazăr din Betania? reluă noul venit. Da, știu, un sărman păcătos puțin cam smintit, care pretinde a fi ieșit din mormânt! El ar face mai bine să ia seama asupra lui, căci judecătorii noștri au hotărât ca fără multă vorbă să pună capăt acestor povești. Ia gândește-te, dacă Isus ar fi putut învia pe Lazăr, S'ar fi lăsat El crucificat?

— Foarte adevărat, răspuse femeia cea tânără: „Doctore, vindecă-te pe tine însuși“. Iată sărmanul meu prieten, tu nu ai de făcut decât un singur lucru: să te întorci acasă la tine și să nu te mai încrezi în poveștile cari ți se vor mai spune despre Galileenii vagabonzi cari își zic profeți.... Totuși, adăugă ea, nu ar fi trebuit să Il omoare; El nu avea aerul unui om rău, când intră în Ierusalim înconjurat de acei copilași cari mișcau crengi în mâinile lor.

Și, cu mișcări mlădioase, ea se depărtă, nu însă fără a fi pus un ban în mâna paralticului.

Un țesător, ocupat în prăvălioara sa, auzise tot ce se vorbise. El chiar își întrerupse și lucrul numai ca să asculte mai bine; dar nu a luat nici o parte în convorbire.

După ce femeia și omul acela cu turban s'au îndepărtat, țesătorul s'a apropiat de bolnav.

— Frate, îi zise el, vino la mine, să te odihnești puțin, și eu am să-ți vorbesc despre Isus din Nazaret.

Sărmanul om primi fără a se mai lăsa rugat, și se așează pe o rogojină tare întinsă pe pământul bătătorit care forma dușumeaua prăvălioarei. Gazda sa, prevenitoare, îi dădu câteva pernițe spre a-i servi de sprijin. Apoi el se îndreptă spre un lighean cu apă proaspătă, și revenind începu să spele picioarele aceluși nenorocit.

— Nu frate, nu, nu făcea lucrul acesta, zise neputinciosul, în adevăr este prea mult. Eu nu sunt decât un om sărman, nedemn de o asemenea atenție atât de generoasă.

— Tu nu știi că Abraam, tatăl nostru, el

însuși a spălat picioarele, celor trei călători? zise țesătorul surâzând.

— Lucrul acesta este foarte adevărat, răspuse paralticul, dar cât de mare este deosebirea între acei călători și mine!

— Nu are aface! Chefa mi-a povestit că, în noaptea care a precedat moartea Lui, Domnul, (Acela pe care tu Il numești Isus din Nazaret) i-a spălat picioarele. Dar tu nu cunoști nici pe Chefa și nici pe Isus.... vai! pe acesta din urmă nu-L vei cunoaște niciodată!

Și țesătorul, deși tânăr și în pline puteri, începu să verse multe lacrimi, cari se amestecau cu apa din ligheanul pe care-l ținea în mână.

— Vorbește-mi despre El, zise în cele din urmă paralticul. Era El cu adevărat un profet.

— O, da! și mai mult decât un profet, răspuse lucrătorul cu multă mândrie; noi Il numeam Fiul lui David

— Era El așa de puternic după cum se spune?

— Puternic ca și Dumnezeu!

— Și bun?

— Ca Dumnezeu!

— Și de ce S'a lăsat să fie omorît?

Țesătorul lăsă din nou capul în jos și nu răspuse nimic.

— Ascultă, zise el în cele din urmă, după ce vizitatorul terminase mâncarea pe care i-o pusese înainte, vrei să vii cu mine? Iată-te puțin odihnit acuma.... Vom merge la locul unde a murit El, loc care nu este prea departe de aici. Ceva mă atrage mereu spre acel loc; am fost chiar și în dimineața aceasta acolo; am vizitat și mormântul Lui, pe care l-am găsit gol, lucru puțin cam ciudat! Poate vom găsi prieteni cari ne vor explica ce vrea să zică lucrul acesta. Vino! Eu am să-ți ajut la drum.

— Fiș, zise paralticul. Dar omule atât de generos, tu încă nu mi-ai spus cum te numești.

— Mă numesc Marcu, răspuse țesătorul.

— Dar tu?

— Numele meu este Tadeu.

Și cei doi tovarăși porniră la drum, povestindu-și unul altuia faptele neasemuitului Domn, dispărut după părerea lor, pentru totdeauna.

În cele din urmă ajunseră la locul unde cu două zile mai înainte avusese loc supliciul. Ajunseseră acolo pe la ora trei; soarele dogorea asupra pământului gol și ars. Acolo nu se mai vedea nimic altceva decât gropile în cari fuseseră înfipite crucile. În apropiere de una din aceste gropi se mai vedeau încă urme de sânge.

— Privește acolo! zise Marcu cu o voce înnăbușită. Privește acolo, Tadeu! Ei au fost trei, dar numai dela El a curs sânge; am fost și eu atunci, și am văzut că nu a fost împuns decât odată de soldați. . . . O! dacă ai fi văzut furia preoților iudei și agitația mulțimii! Și în același timp blândețea feței Sale, răbdarea, cum și calmul Său neschimbat! În cele din urmă el doar a strigat. . . . Un strigăt sfâșietor, pe care încă îl mai simt în fundul inimii mele. O, de ce, de ce ai plecat, Invățătorule prea iubit? De ce te-am cunoscut dacă trebuia să Te pierd atât de curând și pentru totdeauna.

În felul acesta vorbea tânărul țesător, și durerea lui era atât de cumplită încât paralyticul uitând de durerea sa, din simpatie, îngenunche împreună cu el pe pământul însângerat.

Multă vreme rămaseră astfel prosternați.

În cele din urmă tânărul se sculă.

— Să plecăm, zise el.

Neputinciosul ascultă, dar, înainte ca să se scoale, își întinse mâna către două obiecte fără nici o formă cari îi atrăseseră atenția.

— Eu nu sunt decât un om sărman, zise el; orice lucru este foarte prețios pentru mine; îngăduie-mi să mă uit cu atenție la acestea. . . . Iată niște sandale! O! destul de uzate, ce e drept, și legăturile sunt toate rupte. Această încălțăminte se vede că a fost purtată de cineva care a umblat mult, fără îndoială; pietrele de pe toate potecile și-au lăsat urmele pe ele. . . . Dar sandalele valorează pentru mine mai mult decât orice; și acum trebuind să mă întorc acasă, cel puțin nu voi merge cu picioarele goale.

Vorbind în felul acesta, neputinciosul nostru încălță sandalele pe cari le găsisse. Marcu, îndurerat cum era, nu dădu decât pe jumătate atenție la cele spuse de paralytic.

— Minune! Minune! strigă paralyticul, de

îndată ce făcu câțiva pași. Frate, oare să fie cu puțință? Mărire Domnului! Sunt vindecat!

El sărea, și juca pe drum; își aruncă cărțile cari acum îi deveniseră nefolositoare, și s'ar fi crezut pentru moment că acest om a înnebunit.

— Cum s'a făcut aceasta? zise Tadeu surprins.

— Tadeu, zise Marcu, acestea sunt sandalele Sale! Când L-au crucificat soldații au împărțit între ei hainele Lui; dar pe aceste sandale rupte, le-au aruncat ca fără nici o valoare. . . . Și iată că tu le-ai găsit. . . . Adoră-le frate, căci se prea poate că nu a murit pentru totdeauna Omul care a venit, în virtutea atotputerniciei Lui, să săvârșească o minune ca aceasta!

Ei se reîntoarseră, și din nou se prosternară în locul unde sângele înroșise pământul. Cu câtă recunoștință își înălță paralyticul vindecat inima către Dumnezeu! Cu câtă ardoare chema el pe acel Mântuitor care deși plecat, totuși avea o asemenea putere! Apoi ei se sculară și se îndreptară către camera de sus unde erau adunați ucenicii. De abia sosiți, ei auziră cuvintele: „A înviat!”, spuse de Chefa, Ioan, și Maria Magdalena. Și iată că deodată El Se arată în mijlocul lor, zicând: „Pace fie cu voi”.

Apoi ochii Lui se rotiră asupra celor adunați și se păru că se opresc o clipă asupra lui Tadeu, care, prosternat, nebun de bucurie și temere sfântă, își ținea și respirația.

— După cum M'a trimis pe Mine Tatăl, la fel vă trimet și Eu pe voi. . . Mergeți, le zise El, mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură omenească.

— Voi merge, Doamne! răspunse în șoapte fericitul posesor al sandalelor lui Hrist. (Récits et Allégories.) *R. Saillens.*

Cugetări.

Imaginația este ochiul sufletului. — *Louvois.*

...
Adevărata cauză că mulți se simt nenorociți e că văd pe cei fericiți. — *LaRochefoucauld.*

...
Dacă nu e nevoie să spui totdeauna ce gândești, trebuie totdeauna să gândești ce spui. — *Lupinai.*

CLIPE VESELE

Intre prietene.

— Ai primit o scrisoare anonimă? Ascultă-mă dragă! Să consideri cuprinsul cu cel mai profund dispreț și, mai ales, să nu răspunzi!

Siguranță.

Servitoarea, pentru ca să poată spăla o fereastră se urcă pe o masă cam șubredă. Intră cucoana și îngrozită îi spune:

— Fetițo! Cum te urci tu pe masa asta care nu te poate ține?

— Lăsați conia, nu vă fie teamă!... Stau într'un picior, așa greutatea scade pe jumătate!

No. 1.

(trimes de L. Friend)
Puteți ceti? Ce scrie?

Una sau alta.

Arestatul: Nu eram beat, domnule judecător, numai, băusem un păhărel.

Judecătorul: Ah! atunci se schimbă. Era să te condamni la o lună închisoare, așa, o să faci treizeci de zile!

Cât.

- Cât ai pe lună?
- O mie de lei! Dar tu?
- Mai adaugă un zero!
- Două mii?

Morală și fabulă.

Tata: Vezi Nicușor, lupul a mâncat mielul, pentru că mielul n'a fost cuminte.

Nicușor: Am înțeles, tăticule. Dacă mielul ar fi fost cuminte... l-am fi mâncat noi.

Cetitorilor cari ne vor trimete răspunsurile, cu explicațiile cuvenite, însoțindu-le de acest BON, până la 25 Ianuarie a. c., le vom publica numele în numărul viitor. Rugăm pe toți deslegătorii jocurilor să păstreze pentru dânsii fructul muncii lor, fără să divulge soluțiile. În felul acesta vor da ocazie și altora să guste din farmecul misterului.

71. 66. 21. 31. 60. 45. 11. 74. 32. 97.
53. 12. 61. 2. 17. 69. 93. 15. 8. 49.
83. 98. 26. 75. 100. 51. 62. 27. 87. 37.
33. 47. 56. 92. 58. 94. 1. 96. 64. 85.
3. 52. 82. 38. 16. 44. 88. 48. 81. 65.
23. 18. 70. 84. 35. 50. 76. 40. 5. 79.
77. 34. 42. 46. 39. 6. 72. 13. 10. 55.
41. 25. 4. 63. 28. 99. 57. 95. 30. 9.
90. 59. 68. 7. 78. 54. 67. 20. 86. 14.
19. 89. 36. 29. 80. 22. 43. 73. 24. 91.

(trimes de P. Alpinu)

No. 2. Puneți înaintea D-voastră un ceas și notați în câte minute veți găsi cifrele, în ordine crescândă, dela 1—100, fără să faceți niciun semn pe cifrele găsite.

(trimes de A. Dragomirescu)

No. 3. Luați un șervet, un fular sau o bucată de sfoară, lungă de cel puțin 80 cm. Începeți să faceți un nod la mijloc. Apucând cele două capete, faceți nodul, fără să le dați drumul!

BON

de participare la jocurile
„Amicului Tinereții”,
Anul I — No. 1.

E C O U R I

— In lumea întreagă sunt răspândite peste 34 milioane de aparate de radio. Numai în Statele-Unite sunt peste 14 milioane.

— Experiențe recente făcute în Germania pentru transformarea huilei în îngrășământ au dat cele mai bune rezultate. Produsul anual recoltat s'a dublat.

— Vânătorii de balene socotesc că acest cetaceu poate parcurge cam 18 km. pe oră.

— Sunt artiste cari poartă pantofi din piele de pești roșii. Pentru acești pantofi se îndură să se despartă de 2.000 - franci (13.000, - lei).

— Un inginer german a construit o mașină de scris cu care se poate scrie nu numai litere, dar și cuvinte întregi, adică, cuvintele cele mai întrebuițate în limbajul comercial. Cu această mașină, care are 164 de clape, se poate scrie până la o mie de cuvinte pe minut.

— Ițele de păianjen ar putea da o mătase de o valoare egală a viermelui de mătase. Din nenorocire, păianjenul are caracter urât, de aceea nu se pot pune mai mulți păianjeni la un loc pentru a-i pune la treabă; cel tare, omoară pe cei slabi. In aceste condițiuni, nu ne putem gândi la producerea, în cantități comerciale, a mătăsii de păianjen.

— Din 300.000 de urme digitale luate de către experții polițienesci din Anglia, nu s'au găsit două la fel.

— Cel mai mare rezervor de apă este cel dela Littleton, în apropiere de Londra. Are șapte kilometri de circumferință și ar putea adăposti o flotă întreagă.

— Un om al cifrelor, a făcut un raport de lucrul pe care-l face o mamă, într'o familie de șase persoane, timp de 20 de ani. Ea curăță cam 87.600 de cartofi, cârpește vreo 10.400 de ciorapi și face patul de 29.200 ori. Și toate acestea zăbind....

— Psalmul Păcii! In Carolina, un district din Statele-Unite, s'au bătut opt negrii cari, voiau să intre fiecare în posesia unei Biblii

vechi. Judecătorul condamnându-i le-a dat să învețe pe dinafară în cinci zile, Psalmul 133.

— In insula Ceylon sunt aproape 2.600 de elefanți. Dintre aceștia, peste o mie sunt încă sălbateci. Ceilalți, sunt întrebuițați la plantațiuni și la ceremoniile religioase.

— La Berlin se bea aproape un milion de litri de bere în fiecare zi. Tot în acest oraș sunt 3.000 de orbi; 8.000 de tineri condamnați în fiecare an de tribunale, 300 de persoane sunt închise în fiecare zi, și, tot în oraș, mai sunt 21.000 de copii infirmi.

— Un turist American s'a prezentat într'o zi în fața porții de grilaj a castelului din Versailles, pentru ca să-l viziteze, dar n'a fost primit, deoarece venise tocmai la ora închiderii. Pe urmă s'a aflat că vizitatorul a fost John Rockefeller, care donase un milion și jumătate de dolari pentru restaurarea aceluia castel.

POȘTA REDACȚIEI

(manuserisele, publicate sau nepublicate, nu se înapoiază)

Rubrica aceasta va fi mijlocul de legătură între iubii noștri colaboratori și Redacție sau chiar și între cetitori și Redacție. Pentru a evita lămuriri, sfaturi sau felicitări în public... rugăm pe toți colaboratorii noștri ca, împreună cu semnătura manuscrisului, să mai adauge un nume sau un cuvânt fictiv, poate un număr, un pseudonim, etc. pe care să-l recunoască numai, sau aproape numai dânsii!

In numărul viitor vom deschide o rubrică de *întrebări și răspunsuri*, la care toți cetitorii vor putea participa. Întrebările pot fi de orice natură. De asemenea vom rezerva un loc pentru o rubrică a jocurilor: jocuri individuale, de familie, de societate, în casă sau în aer liber. Facem apel la toți cunoscătorii de astfel de jocuri, rugându-i să ni le transmită. Le mulțumim anticipat.

Director : V. FLORESCU

Anul I. 1933

No. 1.

AMICUL TINERIMII

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

București IV, Str. Mitröp. Ghenadie Petrescu 116.

Comenzile și sumele se vor adresa Administrației, iar coresp. redacțională pe adresa redactorului.

Redactor : P. P. PAULINI FIUL

Abonamentul :

pe un an Lei 40.—
prețul unui număr „ 10.—